

blev han ved at gentage, da han saa, hvor vel det lykkedes ham at mætte sin private Skadeglæde samtidigt med at vække den tilsigtede Kampstemning hos den gamle Fædrelandsforsvarer, der paa sit Legeme endnu bar Mærker af Tyskernes Kugler.

Obersten var bleven tavs, og Hr. Delft benyttede Øjeblikket til at tage Afsked.

Han var næppe kommen ud af Døren, før Obersten væltede op af Stolen som en bremsestukket Stud. Og som altid, naar der ikke var andre tilstede, som han kunde lade sine Følelser gaa ud over, søgte han fra Kontoret ind i Dagligstuen for at give sig Luft overfor sin Kone. Han kaldte hende denne Gang endog ind fra Køkkenet. Og uden at agte paa hendes grædefærdige Forsikringer om, at hendes Suppegryde var ved at koge over, eksploderede han i en Række majestætsforbryderiske Udfald mod den Fejghedens, Slaphedens og Lumpenhedens Aand, der havde regeret det danske Folk siden Krigen.

Den Dag spiste Onkel Heinrich som saa ofte til Middag hos sin Svoger. Da man rejste sig fra Bordet, tog han Ivan til en Side og sagde med den mutte Generthed, der var ham egen, naar han undtagelsesvis havde ulejlighet sig uegennyttigt:

»Nu kan du gaa til Obersten, min Ven! Nu er han præpareret.«